

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

DIUMENGE, 13 DE MAIG. 12.00 H CASA DELS MUNDINA

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la corporació municipal, senyores i senyors. Bon dia a tots.

Estos dies celebrem les festes de Sant Pasqual, unes festes encara més especials perquè enguany commemorarem els 400 anys de la beatificació del nostre patró. Com tots vostès saben, Vila-real transforma la seua fisonomia habitual el mes de maig. Els carrers s'omplien de música, desfilades, processons, bous i les penyes bullen d'activitat.

Enmig del bullici propi de la festa, la programació també dona cabuda a actes més íntims, personals i carregats de significat. Actes com el que celebrem hui ací, i que té com a protagonistes a la dona i l'home de major edat de Vila-real.

José Pasqual Canós Peña, que amb 98 anys ací el tenim, i Dolores Gómez Carreguí, una altra valenta de 99 anys que no ha pogut assistir a l'acte, però a qui traslladarem també en persona el nostre reconeixement en uns moments. En primer lloc, benvingut José Pasqual i moltes gràcies per acceptar la invitació.

Vostés pertanyen a una generació que ha sabut avançar i adaptar-se a les circumstàncies. La vida els ha mostrat totes les seues cares: la més amable i també la més amarga. I vostés han convertit totes eixes experiències en aprenentatge. Encara que segurament es lleven mèrits, els seus coneixements són valuosos i tot allò que porten a l'esquena els ha concedit una mirada molt més àmplia i serena, testimoni del bagatge que només l'experiència atorga.

José Pasqual és un dels poquets veïns de Vila-real que queden de la popular 'Quinta del Biberón'. Aquells joves nascuts el 1920 que van ser cridats per combatre en la Guerra Civil quan només tenien 17 anys. Eren uns xiquets, però van ser capaços de sobreviure a una de les vivències més doloroses i dramàtiques que pot viure una societat: una guerra civil.

Però millor avancem en el temps, deixem arrere la duresa del conflicte bèl·lic i ens centrem en altres etapes de la vida, perquè como vostè diu, José Pasqual, 'lo passat, passat està'.

Encara que no hem pogut comptar amb la presència de Dolores Gómez, també voldria parlar-vos breument d'ella. Este és també el seu homenatge. L'homenatge de la ciutat a una dona dedicada a la seua casa i la seua família. Una dona mb la salut de ferro, que, segons ens conten, no ha sabut què era un mal de cap fins que no va complir els 60 anys. Alegre i molt volguda per tots aquells que la coneixen, Dolores està des de fa uns mesos en Vila-real, però ella va nàixer a Tales, poble on va viure fins als 12 anys. Després se n'aniria a Borriana, on es va casar i formaria una família. Per a nosaltres, és una vila-realenca més, de la que ens sentim profundament orgullosos. Perquè arribar als 99 anys i fer-ho amb l'esperit i la força que han acompanyat Dolores i la seua família tots estos anys és digne de ser reconegut.

José Pasqual va nàixer a Vila-real el 19 de març de 1920, en el barri del Crist de l'Hospital, on fa només uns moments hem celebrat la tradicional missa a la capella. Ací va nàixer i, 98 anys després, ací continua. La salut també l'acompanya, i prova d'això és que, a la

seua edat, viu a soles; això sí, ben a prop de la família. Fins i tot, em conten que es prepara l'olleta de col, la nostra tradicional olleta de la Plana, ell mateixa. Els diumenges, com és tradició en esta terra, no falta al dinar familiar i els besnéts renyen per estar asseguts al seu costat. Tots volen estar amb *l'auelo Poso!*

Potser per escoltar de nou les històries de quan l'avi anava de 'colmeret' a collir les taronges més altes de l'arbre. O quan va conèixer Felisa, la dona de la seua vida, amb qui es casaria. O quan la treia a ballar en els balls que s'organitzaven d'amagat a les cases. Perquè, per aquella època, anar a ballar no era gens fàcil, veritat? M'han contat una anècdota que vull compartir amb tots vostès perquè ens diu molt de l'esperit del nostre homenatjat. Un any, per poder fer ball, van anar a demanar permís a l'Ajuntament, que els va remetre a la Guàrdia Civil, i els guàrdies el van enviar al capellà. Tal va ser el rebombori que van armar, que finalment en les festes del poble es va incloure ball en la programació i, almenys una vegada a l'any, van poder ballar sense haver d'amagar-se.

L'afició al ball no ha sigut l'única a la vida de José Pascual. Les seues principals passions són compartides amb tantíssims vila-realencs: el parany i el Villarreal CF. De fet, ens han contat que, fins fa poc més de vuit anys, encara anava al Madrigal a vore els partits. I ara, que l'edat no li permet seguir acudint al camp, tampoc se'n perd cap a través de la ràdio. Qui li ho hauria dit, José Pascual, que voria l'equip del poble jugant i guanyant als més grans?

També Dolores té una vida sencera d'anècdotes per explicar i compartir amb els seus fills, nets i besnéts. Segur que en més d'una ocasió ha tractat d'encomanar als seus l'afició per les labors, els ganxet o les plantes, les seues principals passions. Ara, les limitacions pròpies de l'edat li ho impedeixen, però de tots els que la coneixen és sabut que ha tingut unes mans d'or per a fer ganxet, una de les seues distraccions en els últims anys. Amb una destresa i una dedicació que ja és difícil trobar a les cases, Dolores confeccionava tovalles, cobrellits i tot allò que es proposava.

Malgrat els obstacles que han pogut trobar-se pel camí, Dolores i José Pasqual han sabut superar les adversitats i dibuixar un entorn de prosperitat per a la seua família. És veritat que ara es troben en una altra etapa que res té a vore amb aquells anys d'energia i de lluita del passat, però el present també té la seua part positiva: la tranquil·litat de vore la vida passar sense pressa, el calor de la família i l'alegria que només els néts i besnéts els contagien.

Tant José Pasqual com Dolores saben de què estic parlant. De la complicitat, els besos i els somriures dels néts i besnéts. José Pasqual té 7 néts i 6 besnéts; i Dolores, 7 néts i 11 besnéts. Potser no ho imaginaven, però la vida els ha donat l'oportunitat de vore' ls créixer, casar-se i fins i tot formar famílies pròpies.

Aquell contractista d'obres, l'home de Felisa, una de les xiques modernes de la paqueteria, és hui una persona quasi centenària. La xiqueta jove i riallera, que esperava amb deler els estius per tornar als orígens del seu Tales natal, voreja hui el segle d'història.

El temps passa, la realitat va canviant i només ens queda arrelar-nos al present. Un present que ara disfruten en calma, amb la certesa d'haver viscut la vida de la millor manera possible, al costat de les persones que estimen i envoltats per una família que els vol i els admira. Sense dubte, eixe és el millor premi de tots.

Admiració i respecte és el que hem de sentir pels nostres majors. Persones com José Pascual o Dolores, que han recorregut un llarg camí amb esforç, treball, responsabilitat i sempre mirant al futur amb optimisme. Són valors que hem de tindre molt presents, fonamentals per a seguir avançant.

Han transmès un missatge enriquidor a les noves generacions; per això no voldria acabar aquest acte d'homenatge sense donar-los les gràcies. Gràcies per ensenyar-nos tant. Gràcies per fer de Vila-real la seua casa. I gràcies per l'esforç de tota una vida. Ara només queda seguir disfrutant de la família.

M'agradaria que, per un instant, imaginàrem la vida com una llarga pujada fins al cim d'una muntanya. Un trajecte amb els seus punts complicats, però també amb unes vistes increïbles que recompensen l'esforç realitzat. Encara que en els últims anys les forces han anat disminuint, José Pascual i Dolores han aconseguit arribar al cim de la muntanya. I només vostés, des del punt més alt, poden contemplar la vida des de l'experiència, la serenitat i la calma necessàries.

José Pasqual, per a nosaltres ha sigut un plaer compartir aquest acte amb vosté. Esperem que guarde un bonic record d'aquest dia, en què la ciutat que allà pels anys 20 el va vore nàixer li dedica un sentit homenatge. Als familiars i coneguts de Dolores, gràcies també per la seua assistència. En uns moments, en representació de la ciutat, la reina i dames de les festes i jo mateixa, la visitarem en sa casa i espere poder traslladar-li amb fidelitat el calor i l'estima que hem sentit de tots vostès durant este acte.

Per la meua part, res més. Moltes gràcies a tots per la seua assistència i bon dia.